

A Normális emberek témája mindennapi és rendkívül egyszerű, elsőre akár sablonosnak is tűnhet. De nem az, hiszen Sally Rooney gondoskodott róla. Regénye rólunk és nekünk szól. Biztosan mindenki legalább egyszer megkérdőjelezte már életében a saját normalitását – hiszen ennek megítélése relatív, mert egyrészt az adott korban és közegben uralkodó törvények, rendszerek, viszonyok határozzák meg, másrészt a saját szubjektum is befolyásolja. Ezekről a kérdésekről az író egy kimondottan magányos és kehangoló szerelmi történeten keresztül gondolkodtat el minket.

Marianne-t és Connellet kísérhetjük el iskolástól fiatal felnőtt korukig. Klasszikus az alapvetés megegyezik a klasszikus love story-val: a társadalmilag különböző háttérű és eltérő személyiségű tinédzser lány és fiú között egy teljesen hétköznapi és ártatlan napon egy villámcsapásra elkezd alakulni valami, ami aztán– hullámzóan ugyan, hiszen nehézségekkel szembesülnek, de – hosszú évekig tart.

A Normális emberek cselekményének mozgatórugója tehát a Marianne és Connell közti kapcsolat, amelynek dinamikája változik az évek során, különféle okokból kifolyólag. Például a

népszerűségi indexet tekintve főiskolára Marianne lesz örvendhet nagyobb értéknek, amelyet Connell nehezen visel el. Kapcsolatukat a sokféle társadalmi elvárás okozta nyomás próbára teszi, kihívás elé állítva mindkettőjüket.

Az író a történethez remek karakterábrázolást ad: hús-vér emberek valós érzelmeket élnek meg. Egyikük előélete sem tökéletes: Rooney többek közt bántalmazást, drogot, rasszizmust, depressziót és öngyilkosságot ad puttyukba a hátukra. Ezáltal gyakorlatilag lehetetlen, hogy ne érezzünk velük együtt, még ha eleinte nem is szívleljük őket valamiért.

Sally Rooney számos nemzetközi díjat zsebelt be a Normális emberekkel, így igazán kár lenne kihagyni ezt a kortárs regényt. Nem valószínű, hogy megbánjuk az elolvasására áldozott időt, mert elgondolkodtat magunkról és társadalmunkról. Mondanivalójával bemászik bőrünk alá és ezáltal sokáig elkísér minket.